

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Cierpiał
Sędziowie:	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)
Protokolant:	inspektor ds. biurowości Agnieszka Perkowicz

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2014 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku **G. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 1 sierpnia 2013 r. sygn. akt VII U 1563/13

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 i oddala odwołanie.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)	SSA Jolanta Cierpiał	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
--	----------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 kwietnia 2013 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., rozpoznając wniosek z dnia 27 listopada 2012 r. na podstawie art. 151 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267), odmówił **G. S.** uchylecia decyzji z dnia 6 grudnia 2011 r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 257, poz. 1726 oraz z 2001 r. nr 291, poz. 1707) w związku z art.

103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm.), prawo do emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.

W uzasadnieniu decyzji, organ rentowy powołał się na treść orzeczenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. sygn. K 2/2012. Jednocześnie stwierdził, iż skoro Trybunał Konstytucyjny nie wskazał ani w wyroku, ani w jego uzasadnieniu innej daty utraty mocy prawnej wskazanych wyżej przepisów to należy zgodnie z art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przyjąć, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, tj. z datą 22 listopada 2012 r. Tym samym, organ rentowy wskazał, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012 r. okresu zawieszenia emerytur na podstawie przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W ocenie organu rentowego – nie ma podstaw do wypłaty wyrównania emerytury zawieszona we wskazanym okresie.

W piśmie z dnia 5 maja 2013 r. G. S. wniosła odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej uchylecia i wypłaty zaległej emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. Odwołująca powołała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 stycznia 2012 r. i wskazała, że orzeczeniem tym Trybunał uznał decyzję ZUS za niezgodną z konstytucją, dlatego ubezpieczonej należy się wypłata emerytury począwszy od 1 października 2011 r. wraz z ustawowymi odsetkami.

W odpowiedzi na odwołanie, pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w P. wniósł o jego oddalenie, przywołując argumentację wskazaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2013r. Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział VII Ubezpieczeń Społecznych w sprawie VII U 1563/13 zmienił zaskarżoną decyzję i poprzedzającą ją decyzję z dnia 6 grudnia 2011 roku nr(...) i zobowiązał organ rentowy do podjęcia wypłaty na rzecz odwołującej G. S. świadczenia emerytalnego od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku (pkt 1 wyroku) oraz przekazał do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. wniosek odwołującej o wypłatę odsetek (pkt 2 wyroku).

U podstaw powołanego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

G. S., ur. (...), w dniu 16 grudnia 2010 r. złożyła wniosek o emeryturę. W chwili składania wniosku odwołująca pozostawała w stosunku pracy. Była zatrudniona w Prokuraturze Okręgowej w Poznaniu.

Decyzją z dnia 14 stycznia 2011 r. znak (...) organ rentowy przyznał G. S. prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2010 r. tj. pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku. Podjęcie wypłaty emerytury nastąpiło od dnia 1 stycznia 2011 r., tj. miesiąca ukończenia przez odwołującą ustawowego wieku emerytalnego.

Decyzją z dnia 6 grudnia 2011 r. znak (...) organ rentowy na podstawie przepisu art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 25, poz. 1726) wstrzymał odwołującej od dnia 1 grudnia 2011 r. wypłatę emerytury z powodu kontynuowania zatrudnienia.

Decyzją z dnia 19 stycznia 2012 r. znak (...) - (...) organ rentowy zobowiązał G. S. do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń za okres od 1 października 2011 r. do 30 listopada 2011 r. w kwocie 6.991,08 zł.

W dniu 13 listopada 2012 r. Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok w sprawie K 2/12, w którym stwierdził, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1

stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W pismach z dnia 27 listopada 2012 r. G. S., powołując się na powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego, zwróciła się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, II Oddziału w P., o podjęcie wypłaty emerytury od listopada 2012 r. i wypłatę zaległych świadczeń emerytalnych, wstrzymanych w związku z kontynuacją zatrudnienia.

Decyzją z dnia 4 stycznia 2013 r. znak (...) organ rentowy podjął wypłatę emerytury odwołującej i wypłacił wyrównanie za okres od 22 listopada 2012 r. (tj. daty ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego) do dnia 30 listopada 2012 r.

Rozpoznając ponownie wniosek odwołującej z dnia 27 listopada 2012 r., organ rentowy, co do wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 22 listopada 2012 r. wydał zaskarżoną decyzję odmowną z dnia 8 kwietnia 2013 r.

Mając na uwadze powyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie G. S. okazało się zasadne.

Przywołując treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie K 2/12 wskazał, ustawą z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 9, poz. 118), ustawodawca dodał ustęp 2a do art. 103 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wprowadzając obowiązek uprzedniego rozwiązania stosunku pracy w celu realizacji prawa do emerytury. Zatem od 1 lipca 2000 r., tj. od daty wejścia w życie przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nierozwiązanie stosunku pracy powodowało, że prawo do świadczenia mogło zostać ustalone, ale nie mogło zostać zrealizowane – zostało zawieszona. Wskazany przepis art. 103 ust. 2a został uchylony mocą art. 37 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz. 1507) z dniem 8 stycznia 2009 r. Tym samym, od dnia 8 stycznia 2009 r. treścią ryzyka emerytalnego ponownie było osiągnięcie odpowiedniego wieku. Ten stan prawny obowiązywał do dnia 31 grudnia 2010 r. Od dnia 1 stycznia 2011 r. obowiązuje natomiast przepis art. 103a, dodany do ustawy o emeryturach i rentach z FUS na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707), znoszący możliwość pobierania emerytury bez rozwiązania umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą, na rzecz, którego była wykonywana praca bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Wskazał, że przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS objął wszystkich emerytów, czyli tych, którzy prawo do emerytury uzyskują od momentu jego wejścia w życie oraz tych, którzy przeszli na emeryturę wcześniej. Emeryci, którzy nabyli prawo do świadczenia przed dniem 1 stycznia 2011 r., na podstawie przepisu art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. – mogli ją pobierać bez rozwiązania umowy o pracę jeszcze przez 9 miesięcy od daty wejścia w życie zmiany, czyli do dnia 30 września 2011 r. Jeżeli do tego momentu stosunek pracy nie ustał, wypłata emerytury została przez ZUS wstrzymana, począwszy od 1 października 2011 r.

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. wskazał, że jeśli ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny i odpowiedni staż pracy w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r., to niedopuszczalne jest – z punktu widzenia zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, nakazanie mu zastosowania się do nowej treści ryzyka, czyli nakazanie mu ponownego zrealizowania już raz skutecznie zrealizowanego prawa do emerytury. Oznacza to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołująca G. S., która nabyła prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2010 r., mieści się w wąskim kręgu osób, w stosunku, do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia

2010 r. G. S. nabyła, bowiem prawo do emerytury na mocy wcześniejszych przepisów, tj. po osiągnięciu odpowiedniego wieku oraz udowodnieniu wymaganego stażu pracy, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Sąd Okręgowy stwierdził także, że niezasadny jest argument organu rentowego podnoszący, że decydujące znaczenie dla możliwości uchylenia decyzji z dnia 6 grudnia

2011 r. w zaskarżonej części, ma data ogłoszenia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, tj. 22 listopada 2012 r. Tym samym Sąd Okręgowy całkowicie podzielił kierunek wykładni przedstawiony w orzecznictwie Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego i Sądów Apelacyjnych, z którego wynika, że orzeczenia Trybunału są skuteczne *ex tunc*. Rozumie się przez to, że chociaż akt normatywny uznany za niezgodny z Konstytucją traci moc obowiązującą w dacie opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego, to jednak przepis uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją nie może być stosowany przez sądy i inne organy w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału (vide: wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 maja 2008 r. sygn. I CSK 379/08, z dnia 24 stycznia 2006 r., sygn. I PK 116/05, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., sygn. III ZP 27/00, wyrok Sądu Apelacyjny w Lublinie z dnia 21 lutego 2013 r., sygn. III AUa 41/13, wyrok NSA w Warszawie z dnia 17 listopada 2010 r., sygn. I OSK 108/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2007 r., sygn. III PK 96/06, OSNP 2008/5-6/61, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13 października 2011 r., sygn. III AUa 451/11).

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów i przepisu art. 477¹⁴ §2 k.p.c. orzekł, jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Natomiast, w punkcie drugim sentencji wyroku Sąd, na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. – przekazał organowi rentowemu do rozpoznania wnioski odwołującej o przyznanie odsetek. Wniosek ten zgłoszony został bowiem dopiero w odwołaniu od decyzji z dnia 8 kwietnia 2013 r. i nie był wcześniej przedmiotem rozpoznania w postępowaniu przed organem rentowym.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył pozwany organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

Zaskarżając wyrok w pkt 1 zarzucił mu naruszenie prawa materialnego tj. art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. (sygn. akt K 2/12) z uwagi na zmianę zaskarżonej decyzji z dnia 8 kwietnia 2013 r. i zobowiązanie organu rentowego do podjęcia na rzecz odwołującej wypłaty świadczenia emerytalnego za okres od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r.

Wskazując na powyższy zarzut organ rentowy wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 1 i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 8 kwietnia 2013r.

Na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2014 r. G. S. wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja organu rentowego, skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku, jednak nie w wyniku argumentów podniesionych przez organ rentowy.

Na wstępie wyjaśnić należy, że przedmiotem postępowania przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych jest decyzja organu rentowego wydana w sprawie o świadczenia emerytalno-rentowe. W przypadku wniesienia odwołania od decyzji, Sąd z urzędu jest uprawniony do badania legalności wydanej decyzji, jej zgodności z przepisami prawa materialnego oraz przepisami postępowania. Powyższe determinuje ocenę legalności tej decyzji na dzień jej wydania (według stanu faktycznego i prawnego z tego dnia), a jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może uwzględnić zmiany stanu faktycznego lub prawnego zasze po dniu wydania decyzji przez organ rentowy. Powyższa zasada działania Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wynika z całokształtu przepisów regulujących postępowanie sądu zawartych w Kodeksie postępowania cywilnego. Z uwagi na powyższe, najpierw organ rentowy, a następnie (w

razie wniesienia odwołania) Sąd odwoławczy, winien badać spełnienie przez wnioskodawcę przesłanek do nabycia prawa do świadczeń emerytalno – rentowych.

Sąd Apelacyjny po przeanalizowaniu ustalonego przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego, doszedł do wniosku, że w niniejszej sprawie mamy w pierwszej kolejności do czynienia z błędem organu rentowego, który decyzją z dnia 14 stycznia 2011r. przyznał G. S. prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2010 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku. Organ rentowy popełnił błąd, bowiem na dzień określony w powyższej decyzji, G. S. nie spełniała podstawowej przesłanki do przyznania jej prawa do emerytury, tj. nie osiągnęła odpowiedniego wieku. Omyłkę tę, wydaje się próbował organ rentowy naprawić poprzez dopisanie na decyzji ręcznej adnotacji, że wypłata emerytury nastąpi od dnia (...), tj. od miesiąca, w którym odwołująca ukończyła 60 rok życia. Powyższa adnotacja nie zmienia jednak faktu, że w następstwie tej omyłki ostatecznie zarówno organ rentowy, jak i Sąd I instancji stwierdziły, że odwołująca znajduje się w kręgu osób, których dotyczy treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. sygn. K/12 – tj. osób które nabyły prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010 r.

W przedmiotowej sprawie odwołująca prawo do emerytury uzyskała dopiero z dniem ukończenia 60 roku życia, tj. w dniu 6 stycznia 2011 r., mimo iż co innego wynika z treści decyzji z dnia 14 stycznia 2011 r. o przyznaniu prawa do świadczenia emerytalnego. Zatem najistotniejszą kwestią w przedmiotowej sprawie jest to, że odwołująca w momencie składania wniosku o przyznanie prawa do emerytury nie spełniała podstawowej przesłanki do przyznania jej tego prawa, zgodnie, bowiem z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. (Dz.U.2013.1440 j.t.; dalej ustawa emerytalna lub ustawa o emeryturach i rentach z FUS) emerytura przysługuje, po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b - w przypadku odwołującej wymagany wiek to 60 lat. Odwołująca ukończyła 60 lat dopiero w dniu 6 stycznia 2011r.

W tym miejscu należy podkreślić, że prawo do emerytury powstaje, w myśl art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS – z mocy ustawy z chwilą spełnienia przez wnioskodawcę wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Oznacza to, że decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzająca przyznanie określonego prawa do świadczenia emerytalno – rentowego zawsze ma charakter decyzji deklaratoryjnej. Decyzje takie nie są konstytutywne, nie kreują bowiem danego stanu prawnego, tylko stwierdzają jego istnienie, tzn. potwierdzają spełnienie określonych ustawowych przesłanek. Powyższy charakter decyzji organu rentowego przyznających prawo do świadczenia był wielokrotnie potwierdzany w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Zasada ta funkcjonuje z uwagi na cytowaną treść art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zatem zgłoszenie przez osobę uprawnioną wniosku oraz wydanie przez organ rentowy deklaratoryjnej decyzji ustalającej prawo do świadczeń i ich pobieranie stanowi jedynie realizację prawa do świadczeń, które to prawo powstaje z mocy ustawy (ex lege) z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jego nabycia. Podkreślić zatem należy, że prawo do świadczeń powstaje i istnieje niezależnie od decyzji organu rentowego, a tylko jego realizacja w postaci wypłaty świadczenia wymaga potwierdzenia decyzją (vide uzasadnienie uchwały całej Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 grudnia 2000 r., III ZP 29/00, OSNAPiUS 2001 nr 12, poz. 418, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2001 r., II UKN 136/00, OSNAPiUS 2002, Nr 18, poz. 441).

Skoro G. S. złożyła wniosek o przyznanie świadczenia emerytalnego w miesiącu, w którym nie spełniała niezbędnego wymogu przyznania jej tego prawa – nie miała ukończonych 60 lat, organ rentowy nie miał podstaw prawnych do stwierdzenia w deklaratoryjnej decyzji, że prawo to przysługuje jej od grudnia 2010 r. Prawo to z mocy ustawy odwołująca nabyła dopiero z dniem 6 stycznia 2011r. W przedmiotowej sprawie mimo iż wniosek odwołującej o przyznanie prawa do emerytury został złożony 16 grudnia 2010 r., z uwagi na cytowane przepisy, nie można przyjąć, że w tym miesiącu nabyła ona prawo do świadczenia emerytalnego, gdyż uprawnienie to nabyła dopiero z mocy prawa w momencie spełnienia przesłanek przyznających jej to prawo – tj. w momencie ukończenia 60 roku życia, a więc jak wskazano wyżej - w dniu 6 stycznia 2011 r.

Z uwagi na powyższe stwierdzić należy, że odwołująca nie mieści się w wąskim kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie

ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. – tj. tych, które osiągnęły wiek emerytalny i odpowiedni staż pracy w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 r., bowiem G. S. nabyła prawo do emerytury na mocy przepisów dopiero w dniu 6 stycznia 2011r. W tym czasie obowiązywały przepisy, zgodnie z którymi warunkiem uzyskania prawa do emerytury było oprócz wieku i odpowiedniego stażu, także rozwiązanie stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywana była praca bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Reasumując należy stwierdzić, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada sygn. K 2/12 nie ma wpływu na sytuację odwołującej, dlatego należało zmienić zaskarżony wyrok w punkcie 1 i oddalić odwołanie, co Sąd Apelacyjny uczynił na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., orzekając jak w sentencji wyroku.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)	SSA Jolanta Cierpiał	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
--	----------------------	-------------------------------